

დადგინდეს მოსარჩელის მოთხოვნები. ხელშეკრულება სასამართლომ მიიჩნია სკ-ის 341-ე მუხლით გათვალისწინებულ ვალის არსებობის აღიარებად. ეს არის ვალის აბსტრაქტული აღიარება, რომელიც დამოუკიდებელია ძირითადი ვალდებულებისაგან და ქმნის ახალ მოთხოვნას. იგი ახალი ხელშეკრულებაა და არა სხვა სახელშეკრულებო ურთიერთობის ფარგლებში ნების გამოვლენა.¹ ამასთან, მხარეთა შორის დადებულ ხელშეკრულებაში გაკეთებული ჩანაწერი, რომლის მიხედვითაც დედას ან ბინა უნდა დაებრუნებინა, ან მისი ღირებულება, სასამართლომ სკ-ის 374-ე მუხლის მიხედვით შეაფასა. აღნიშნული მუხლის თანახმად „თუ რამდენიმე ვალდებულებიდან უნდა შესრულდეს ერთ-ერთი (ალტერნატიული ვალდებულებანი), არჩევის უფლება აქვს მოვალეს, თუკი ხელშეკრულებიდან, კანონიდან ან ვალდებულების არსიდან სხვა რამ არ გამომდინარეობს.“ სასამართლომ მიიჩნია, რომ არჩევანის უფლება ეკუთვნის კრედიტორს, რომელმაც მოითხოვა ქონების ღირებულება. შესაბამისად, ქონების ღირებულების დაკისრება იყო კანონიერი. ასევე კანონიერი იყო გარიგების მოჩვენებითად და შესაბამისად ბათილად ცნობაც. თუმცა, საკასაციო პალატა არ დაეთანხმა სააპელაციო სასამართლოს იმ ნაწილში, რომლითაც თანხა სოლიდარულად დაეკისრათ დედას და ძმას. საკასაციო პალატამ განმარტა, რომ ვინაიდან მოთხოვნის საფუძველი არის ხელშეკრულება, ამიტომ შეუძლებელია ძმას, რომელთანაც მოსარჩელეს ხელშეკრულება არ დაუდია, დაეკისროს პასუხისმგებლობა. ამგვარი პასუხისმგებლობა შეიძლება წარმოშობილიყო მხოლოდ დელიქტისას.

გორჩა ოყრეშიძე

► 1.11 - 1/2021

დადასტურებისა და მოწონების ინსტიტუტების ურთიერთგამიჯვნა

1. ყველა ის გარიგება, რომელთა ნამდვილობაც შემდგომ მოწონებაზეა (სკ-ის 101 მუხლი) დამოკიდებული, მათ შორის სკ-ის 204-ე მუხლში აღწერილი შემთხვევა, წარმოადგენს მერყევად ბათილ გარიგებებს.

2. მერყევად ბათილი გარიგებებისათვის ნამდვილობის მისანიჭებლად გამოიყენება თანხმობის ერთ-ერთი ფორმა - მოწონების ინსტიტუტი. თანხმობის არ არსებობის შემთხვევაში გარიგება ბათილია.

3. დადასტურების ინსტიტუტი გამოიყენება მხოლოდ არარა და საცილო გარიგებების შემთხვევაში.

4. შეცილების უფლების მქონე სუბიექტის მიერ გარიგების დადასტურება განიხილება საკუთარი ნების ნამდვილობის დასტურად. (ავტორის სახელმძღვანელო წინადადებები)

სკ-ის 61-ე; 101-ე; 204-ე მუხლები

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სა-
მოქალაქო საქმეთა პალატის 2008 წლის 14
ივნისის განჩინება № ას-828-1143-07

I. საქმის ფაქტობრივი გარემოებები

მოსარჩელებმა სარჩელი აღძრეს საპენსიო დავალიანების ანაზღაურების მოთხოვნით. სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოპასუხე იყო არასათანადო, ვინაიდან მასსა და სხვა კომერციულ ბანკს შორის დადებული ხელშეკრულების საფუძველზე ამ უკანასკნელმა იკისრა მოპასუხის ყველანაირი ვალდებულება და მოთხოვნის უფლება კლიენტებთან მიმართებით, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, აღნიშნულმა კომერციულმა ბანკმა დაიკავა თავდაპირველი კომერციული ბანკის ადგილი კლიენტებთან არსებულ სამართლებრივ ურთიერთობაში.

მოსარჩელები უთითებენ, რომ აღნიშნული გარიგება არის უკანონო, რადგან, სკ-ის 204-ე

¹ სუსგ №ას-839-890-2011, 08/11/2011, სუსგ №ას-413-391-2012, 25/09/2012.

მუხლის მიხედვით, ვალის გადაკისრებისას აუცილებელი იყო მათი თანხმობა.

სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოსარჩელებმა განაგრძეს პენსიების მიღება აღნიშნულ კომერციულ ბანკში (ახალი მოვალე), რაც სასამართლოს მიერ განმარტებულ იქნა კონკლუდენტურ თანხმობად მოვალის შეცვლაზე. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ მოსარჩელეთა მოთხოვნების მიმართ ვალდებული პირი და სათანადო მოპასუხე ახალი მოვალე იყო, მაგრამ, ვინაიდან მოსარჩელებს მის მიმართ სასარჩელო მოთხოვნა არ წარუდგენიათ, სასამართლომ ვერ იმსჯელა აღნიშნულზე.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

უზენაესმა სასამართლომ მიიჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილებულიყო, შესაბამისად, ძალაში უნდა დარჩენილიყო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის გადაწყვეტილება.

საკასაციო პალატამ აღნიშნა, რომ კასატორები ითხოვდნენ პირველადი ვალდებულების შესრულებას - ანაბრებზე შეტანილი თანხის დაბრუნებას. მათ არ ჰქონდათ წარდგენილი მეორეული მოთხოვნები - ანუ არასათანადო მოპასუხესა და ახალ მოვალეს შორის ვალდებულებების გადაცემის შესახებ ხელშეკრულების ბათილად ცნობა და ამით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურება. კასატორები მხოლოდ უთითებდნენ იმაზე, რომ აღნიშნული გარიგება იყო უკანონო, რადგან სკ-ის 204-ე მუხლის თანახმად, ვალის გადაკისრებისას აუცილებელი იყო მათი თანხმობა.

საკასაციო პალატამ სკ-ის 204-ე მუხლთან მიმართებით განმარტა, რომ განსახილველი ნორმის დანაწესის დაუცველობამ შეიძლება გამოიწვიოს გარიგების ბათილობა, მაგრამ აღნიშნული კატეგორიის გარიგებები არ წარმოადგენენ უცილოდ ბათილ გარიგებებს. მისი ბათილად ცნობის ერთ-ერთი სამართლებრივი წინაპირობაა კრედიტორის შეცილება, რისთვისაც უნდა არსებობდეს შეცილების საფუძველი. საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, რადგანაც კასატორებმა განაგრძეს თა-

ნხის მიღება კომერციულ ბანკში, ამ გზით მათ დაადასტურეს ახალ მოვალესთან არსებული სამართლებრივი ურთიერთობა. უზენაესი სასამართლო დაეყრდნო სკ-ის 61-ე მუხლის მე-3 ნაწილს, რომლის თანახმად, თუ გარიგებას ადასტურებს შეცილების უფლების მქონე პირი, მაშინ იგი ამით კარგავს შეცილების უფლებას.

საკასაციო სასამართლომ განმარტა, რომ რადგან მხარეებმა დაადასტურეს გარიგების ნამდვილობა კონკლუდენტური მოქმედებით, მოსარჩელე იყო არასათანადო, ვინაიდან იგი ამ დროისთვის აღარ წარმოადგენდა სადავო მატერიალურ-სამართლებრივი ურთიერთობის მხარეს.

შესაბამისად, საკასაციო სასამართლომ საჩივარი არ დააკმაყოფილა.

III. კომენტარი

განსახილველი გადაწყვეტილება მნიშვნელოვანია დადასტურებისა და მოწონების ინსტიტუტების ურთიერთგამიჯვნის კუთხით. თავდაპირველად უნდა აღინიშნოს, რომ შეცილების ინსტიტუტი გამოიყენება საცილო გარიგებების შემთხვევაში. აღნიშნული დასკვნის საფუძველს იძლევა თავად ტერმინების ეტიმოლოგიის განსაზღვრა (საცილო/შეცილება) და სამოქალაქო კოდექსის მუხლების ანალიზი. მაგალითისათვის, სკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად: საცილო გარიგება ბათილია მისი დადების მომენტიდან, თუკი იგი შეცილებული იქნება. უზენაესი სასამართლო სკ-ის 204-ე მუხლთან დაკავშირებით უთითებს, რომ აღნიშნული კატეგორიის გარიგებების ბათილად ცნობის ერთ-ერთი წინაპირობაა შეცილება, ამდენად, სასამართლოს მიერ სკ-ის 204-ე მუხლში მოყვანილი შემთხვევა განმარტებულია, როგორც საცილო გარიგება. უნდა აღინიშნოს, რომ მითითებული მუხლი ეხება მერყევად ბათილ გარიგებებს და არა საცილო გარიგებებს - ნორმა პირდაპირ მიუთითებს თანხმობაზე. სკ-ის 59-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, ბათილია ნებართვის გარეშე დადებული გარიგება, თუ ამ გარიგებისთვის საჭიროა ნებართვა. რო-

გორც აღნიშნული დანაწესიდან იკვეთება, წინასწარი თანხმობის გარეშე დადებული გარიგება თავისთავადაა ბათილი, განსხვავებით ამავე მუხლის მე-2 ნაწილში განსაზღვრული საცილო გარიგებისაგან, რომელიც დადების მომენტიდან მხოლოდ შეცილების შემთხვევაში ითვლება ბათილად. საგულისხმოა ის ფაქტიც, რომ კანონმდებელმა თანხმობის ინსტიტუტის ორი ფორმა შემოგვთავაზა: წინასწარი თანხმობა მოიხსენიება ნებართვად (სკ-ის მე-100 მუხლი), ხოლო შემდგომი კი მოწონებად (სკ-ის 101-ე მუხლი). როგორც აღინიშნა, ნებართვის გარეშე დადებული გარიგება ბათილია, სწორედ ამიტომ აძლევს უკუძალას 101-ე მუხლი შემდგომ თანხმობას, ანუ მოწონებას. უნდა აღინიშნოს, რომ კოდექსში ტერმინი „მერყევად ბათილი გარიგება“ პირდაპირ გამოყენებული არ არის, თუმცა ეს არაფერს ცვლის. ლიტერატურაში¹ ყველა ის გარიგება, რომელთა ნამდვილობაც თანხმობაზეა დამოკიდებული, გაერთიანებულია მერყევად ბათილი გარიგების ცნების ქვეშ, რისი მიზეზიც სავარაუდოდ ისაა, რომ მოწონების ინსტიტუტის არსებობა ქმნის შესაძლებლობას - მათ მიენიჭოს ნამდვილობა. სკ-ის 204-ე მუხლის თანახმად კი, თუ ვალის გადაკისრებაზე მესამე პირი და მოვალე შეთანხმდნენ, მისი გადაკისრების ნამდვილობა მოთხოვნის მფლობელის თანხმობაზეა დამოკიდებული. როგორც თავად აღნიშნული დანაწესიდან იკვეთება, 204-ე მუხლის ფარგლებში დადებული გარიგების ბათილად ცნობის საფუძვლად საკმარისია თანხმობის არ არსებობა და არა შეცილება, როგორც ამას უზენაესი სასამართლო განსაზღვრავს. განსხვავებით მერყევად ბათილი გარიგებისაგან, საცილო გარიგება დადების მომენტიდანვე ნამდვილია და მისი ნამდვილობა არც მესამე მხარის მოწონებაზეა დამოკიდებული და არც მაინცდამაინც თავად შეცილების უფლების მქონე სუბიექტის დადასტურებაზე - აღნიშნული გარიგება ისედაც გახდება საბოლოოდ ნამდვილი თუ განსაზღვრული დროის ფარგლებში შეცილების უფლება არ იქნება გამოყენებული. აღნიშნულ მოსაზრებას

განამტკიცებს ასევე თავად კანონმდებლის მიდგომა, როდესაც მან განსაზღვრა სპეციალური ვადები შეცილების უფლების რეალიზაციისათვის (მაგ.: სკ-ის 79 I მუხლის; 84-ე მუხლი; 89-ე მუხლი). წინააღმდეგ შემთხვევაში, ალოგიკური ხდება, თუ რას უნდა ემსახურებოდეს შეცილების უფლების გამოყენებისათვის განსაზღვრული დროის დაწესება, თუ არა გარიგებისათვის საბოლოო ნამდვილობის მინიჭებასა და ამ გზით მეორე მხარის ინტერესების დაცვას. ამდენად, უზენაესი სასამართლოს მსჯელობა, რომ საცილო გარიგების ბათილად ცნობის წინაპირობა შეცილებაა, სავსებით მართებულია, თუმცა სკ-ის 204-ე მუხლთან მიმართებით არარელევანტური, ვინაიდან აღნიშნული მუხლი მერყევად ბათილ გარიგებას შეეხება.

გარდა ამისა, გაბატონებული მოსაზრების თანახმად², შეცილების უფლება აქვს თავად გარიგების ერთ-ერთ მხარეს. აღნიშნულს ადასტურებს თავად სკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შემდეგი სიტყვებიც: შეცილება ხორციელდება ხელშეკრულების მეორე მხარის მიმართ. გამოდის, რომ ერთი მხარე სწორედ შეცილების უფლების მქონე სუბიექტია. თუმცა, გაურკვევლობას იწვევს ამავე მუხლის მე-3 ნაწილი, რომლის მიხედვითაც: შეცილების უფლება აქვს დაინტერესებულ პირს. მართალია, აღნიშნული ცალკე კვლევის საგანია, თუმცა, შეიძლება ითქვას, რომ შეცილების უფლება აქვს თავად გარიგების მხარეს. ამ დასკვნის გაკეთება შეიძლება საცილო გარიგების შესახებ ნორმებისა და მათი ანალიზის შედეგად. კერძოდ, სამოქალაქო კოდექსში შეცილების ინსტიტუტი გამოიყენება შეცდომით (სკ-ის 72-ე მუხლი); მოტყუებით (სკ-ის 81 I; სკ-ის 84 მუხლები) და იძულებით (სკ-ის 85; 89 მუხლები) დადებული გარიგებების დროს. ამ თვალსაზრისით, გარიგება საცილო ხდება ნების ნაკლის გამო. ამდენად, ლოგიკურია, რომ ნების გამოვლენის ნამდვილობაზე შეიძლება მხოლოდ ნების გამოვლენმა სუბიექტმა იდავოს. გარდა ამისა, კი-

¹ ზოიძე, ბ., საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის კომენტარი, წიგნი პირველი, თბილისი, 2002, 271; 273.

² კერესელიძე, დ., კერძო სამართლის უზოგადესი სისტემური ცნებები, თბილისი, 2009, 360; ჭანტურია, ლ., სამოქალაქო კოდექსის კომენტარი, წიგნი I, ლ. ჭანტურიას რედაქტორობით, თბილისი 2017, მუხ. 59, 26-ე ველი.

თხვის ნიშნის ქვეშ დგას სხვა პირთათვის შეცილების უფლების მინიჭების პრაქტიკული საჭიროება, რომ არაფერი ითქვას მიზანშეწონილობაზე. ამდენად, შეცილების უფლების მქონე სუბიექტი დადასტურებისას ადასტურებს საკუთარი ნების ნამდვილობას, როდესაც მესამე პირი მოწონებით ნების ნამდვილობას კი არ ადასტურებს, არამედ ან მოსწონს გარიგება და თანხმობას იძლევა მის ნამდვილობაზე, ან არ მოსწონს და არ „ინონებს“ მას - არ ანიჭებს გარიგებას ნამდვილობას. უზენაესი სასამართლო უთითებს, რომ: „მოსარჩელეებმა თავიანთი მოქმედებით გარიგების ნამდვილობა დაადასტურეს“. ზემოაღნიშნული მსჯელობიდან გამომდინარე, მოსარჩელეებს არ ჰქონდათ უფლება დაედასტურებინათ გარიგება, რადგან ამ გარიგების მხარეები არ ყოფილან თავად. უზენაესი სასამართლოს უნდა დავეთანხმეთ იმაში, რომ მოსარჩელეთა ქმედებამ გარიგებას ნამდვილობა მიანიჭა, თუმცა არა დადასტურების ინსტიტუტის, არამედ მოწონების ინსტიტუტის გამოყენებით. როგორც აღინიშნა, სკ-ის 204-ე მუხლის ფარგლებში განსახილველი გარიგებები მიეკუთვნება ბათილი გარიგებების (კერძოდ, მერყევად ბათილი) კატეგორიას და როგორც სკ-ის 61-ე მუხლიდან იკვეთება, მხოლოდ არა-რა და საცილო გარიგებების დადასტურებაა შესაძლებელი. ამდენად, მოსარჩელეთა ქმედება ვერ ჩაითვლება დადასტურებად, არამედ შეიძლება ჩაითვალოს კონკლუდენტურ თანხმობად, კერძოდ მოწონებად.

საინტერესოა ის ფაქტიც, რომ სააპელაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა სკ-ის 101-ე მუხლით, რომლის თანახმად, შემდგომ თანხმობას (მოწონებას) უკუქცევითი ძალა აქვს გარიგების დადების მომენტიდან, თუ სხვა რამ არ არის დადგენილი. მიუხედავად იმისა, რომ საკასაციო სასამართლომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება გაიზიარა, მოთხოვნის დამფუძნებელ ნორმად, რატომღაც, მაინც სკ-ის 61-ე მუხლის მე-3 ნაწილი, ანუ დადასტურების ინსტიტუტი, მიიჩნია.

საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ მოსარჩელეებს არ ჰქონდათ წარდგენილი მეორეული მოთხოვნები, ანუ არასათანადო მოპასუხესა და ახალ მოვალეს შორის ვალდებულებების

გადაცემის შესახებ ხელშეკრულების ბათილად ცნობა და ამით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურება. მიუხედავად ამისა, საკასაციო სასამართლო მაინც მსჯელობს გარიგების ნამდვილობის თაობაზე. ამ შემთხვევაში გარიგების ბათილობის მოთხოვნა არ არის მეორეული მოთხოვნა. მეორეული მოთხოვნა წინა პლანზე იწევს მაშინ, როდესაც ძირითადი მოთხოვნის დაკმაყოფილება შეუძლებელია. მოცემულ შემთხვევაში ძირითადი მოთხოვნის დაყენება და დაკმაყოფილება კი სწორედ გარიგების ბათილობის საფუძველზე იყო შესაძლებელი.

უზენაესი სასამართლო განმარტავს, რომ: სასამართლომ მხარის მიერ მითითებული მოთხოვნის ფარგლებში უნდა მოძებნოს ის სამართლებრივი ნორმა (ნორმები), რომელიც იმ შედეგს ითვალისწინებს, რისი მიღწევაც მხარეს სურს.³ როგორც ზემოთ აღინიშნა, მოცემულ შემთხვევაში ძირითადი მოთხოვნის დაყენება და დაკმაყოფილება სწორედ გარიგების ბათილობის საფუძველზეა შესაძლებელი. იმ პირობებში, როდესაც მხარეები მოპასუხეს მოთხოვნას უყენებენ სწორედ გარიგების უკანონობიდან გამომდინარე და სწორედ გარიგების ბათილობიდან გამომდინარე მიიჩნევენ მას სათანადო მოპასუხედ და უარს აცხადებენ მისი „სათანადო“ მოპასუხით შეცვლაზე, გარიგების ბათილობა უნდა მივიჩნიოთ მხარეთა მიერ დაყენებულ მოთხოვნად. გარდა ამისა, საკასაციო სასამართლო არაერთ გადაწყვეტილებაში აღნიშნავს, რომ გარიგების ბათილობის მოთხოვნა არ არის დამოუკიდებელი მოთხოვნა, არამედ მიკუთვნებითი მოთხოვნის ფაქტობრივი წინაპირობა.⁴ ამდენად, საკასაციო სასამართლოს ვალდებულებას შეადგენდა გარიგების ნამდვილობა-არანამდვილობის საკითხის გადაწყვეტა არა მხოლოდ სათანადო მოპასუხის, არამედ სადავო გარემოების დადგენის გზით.

³ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 2 აგვისტოს გადაწყვეტილება №ას-33-33-2018.

⁴ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 2 აგვისტოს გადაწყვეტილება №ას-33-33-2018, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 5 ივლისის გადაწყვეტილება/განჩინება №ას-497-2019.

საგულისხმოა, რომ სასამართლომ გარიგების ნამდვილობის გამო მოპასუხე ჩათვალა არასათანადოდ, რასაც დაეფუძნა უარი სარჩელის დაკმაყოფილებაზე. უნდა აღინიშნოს, რომ მიუხედავად ინსტიტუტების აღრევისა, საბოლოო გადაწყვეტილებაზე ამას გავლენა არ მოუხდენია. იმ შემთხვევაში, თუ სასამართლო კონკლუდენტურ მოქმედებას მოწონებდა განმარტავდა, შედეგად გარიგებას მაინც მიენიჭებოდა ნამდვილობა, რის გამოც მოპასუხე ჩათვლებოდა არასათანადოდ. უზენაესი სასამართლო გარიგების ბათილობას მიიჩნევდა თუ არა მხარის მიერ დაყენებულ მოთხოვნად, შედეგის თვალსაზრისით, ვერც ეს ფაქტორი გამოიწვევდა განსხვავებას. ეს იმიტომ, რომ საკასაციო პალატამ მოპასუხის არასათანადოდ მიჩნევას გარიგების ნამდვილობა დაუდო საფუძვლად, რის გამოც არ დაკმაყოფილდა სარჩელი. ცხადია, მხარე თუ გარიგების ბათილობას მოითხოვდა, სარჩელი ამ შემთხვევაშიც არ დაკმაყოფილდებოდა.

მიუხედავად იმისა, რომ, როგორც მოწონების, ასევე დადასტურების შედეგი ერთია - ნამდვილი გარიგება, ხოლო განხილული გადაწყვეტილების შედეგზე გავლენა ვერ მოახდინა აღნიშნული ინსტიტუტების აღრევამ, დაუშვებელია მოწონება გავაიგივოთ დადასტურებასთან, ვინაიდან ისინი არსებითად სხვადასხვა ინსტიტუტია და სხვადასხვა ტიპის გარიგების მიმართ გამოიყენება.

თინათინ ფეიქრიშვილი

► 2.1 - 1/2021

ბავშვის ინტერესები მისი გვარის შეცვლისას

1. ბავშვის გვარის შეცვლა არ შედის მის ინტერესებში მაშინ, როცა გვარი, რომელსაც არასრულწლოვანი ატარებს, იქცა მისი იდენტიფიკაციის საშუალებად.

2. ბავშვისთვის მამის გვარის მინიჭება არ წარმოადგენს არასრულწლოვნისა და მამამისის ურთიერთობის აღდგენის წინაპირობას.

ბას. ბავშვისთვის მამის გვარის მინიჭების ტრადიცია მხედველობაში არ მიიღება. (ავტორის სახელმძღვანელო წინადადებები)

სკ-ის 1196-ე მუხლი

უზენაესი სასამართლოს 2017 წლის 6 ივნისის გადაწყვეტილება № ას-245-233-2017

I. ფაქტობრივი გარემოებები

სასამართლო გადაწყვეტილებით პირი ცნობილი იქნა ბავშვის მამად ამ უკანასკნელის გვარის ცვლილების გარეშე. სამართლებრივმა მამამ სარჩელი აღძრა ბავშვისთვის მისი გვარის მინიჭების მოთხოვნით. დედამ სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ მოსარჩელეს საერთოდ არ უზრუნია არასრულწლოვანზე და ის 5 წლამდე არ უნახავს. მოპასუხემ მიუთითა იმაზეც, რომ მამობის ცნობის სამართალწარმოება დასრულდა მხარეთა მორიგებით, რომლის ერთ-ერთი საფუძველი იყო მოსარჩელის მიერ ბავშვისთვის მისი გვარის მიკუთვნების საკითხის არდაყენება.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

პირველი ინსტანციის სასამართლომ სარჩელი დააკმაყოფილა, რაც მოპასუხემ გაასაჩივრა. ბავშვის დედამ მიუთითა, რომ სასამართლომ არ გაითვალისწინა ბავშვზე ის უარყოფითი ზემოქმედება, რომელიც ჰქონდა სამართლებრივი მამის მოპასუხეზე ძალადობის მცდელობებს. არასრულწლოვნის დედის დასაბუთებით, სკ-ის 1196-ე მუხლის მოცემულ ფაქტობრივ გარემოებებზე მორგება დაუშვებელი იყო, რადგან ბავშვი არ იზრდებოდა და არ ცხოვრობდა მოსარჩელესთან. სააპელაციო სასამართლომ ნაწილობრივ დააკმაყოფილა საჩივარი და ბავშვს მიაკუთვნა მშობლების შეერთებული გვარი.

საკასაციო სასამართლომ გაიზიარა მოპასუხის პოზიცია და უარი თქვა სარჩელის დაკმაყოფილებაზე. მესამე ინსტანციის სასამართლომ